

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 534/2021-8

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Robert Šorla a zo sudcov Petra Straku (sudca spravodajca) a Martina Vernarského v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], proti uzneseniu Okresného súdu Prešov č. k. 1Tp/63/2020 z 11. augusta 2021 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľa a skutkový stav veci

1. Sťažovateľ sa bez zastúpenia advokátom ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 26. augusta 2021 domáha proti Okresnému súdu Prešov prepustenia z väzby, pričom v podaní opisuje priebeh trestného stíhania proti svojej osobe a dospieva k záverom o nedostatkoch proti nemu vzneseného obvinenia.

2. Z ústavnej sťažnosti a uznesení ústavného súdu č. k. III. ÚS 365/2021-67 z 22. júna 2021 a č. k. IV. ÚS 408/2021-12 zo 17. augusta 2021 vyplýva, že sťažovateľovi je vznesené obvinenie, pre ktoré je od 24. júna 2020 vo väzbe, a týmito uzneseniami boli odmietnuté jeho ústavné sťažnosti, ktoré podal v zastúpení ním zvoleným advokátom proti rozhodnutiam všeobecných súdov o jeho väzbe, a to proti uzneseniu Okresného súdu Prešov zo 14. januára 2021 a naň nadväzujúcemu uzneseniu Krajského súdu v Prešove z 20. januára 2021 a proti uzneseniu Okresného súdu Prešov z 31. marca 2021 a naň nadväzujúcemu uzneseniu Krajského súdu v Prešove zo 4. mája 2021. Vo vzťahu k rozhodnutiam okresného súdu boli ústavné sťažnosti odmietnuté pre nedostatok právomoci a vo vzťahu k rozhodnutiam krajského súdu boli ústavné sťažnosti odmietnuté pre zjavnú neopodstatnenosť.

II.

Argumentácia sťažovateľa

3. Sťažovateľ vo svojom podaní namieta viaceré pochybenia v trestnom konaní vrátane napadnutého rozhodnutia okresného súdu. Sťažovateľ tvrdí, že poškodení a oznamovateľ

boli o jeho obvinení informovaní skôr ako sťažovateľ, uznesenie o vznesení obvinenia neobsahuje úplný popis skutku. V uznesení o vznesení obvinenia sú uvedené výšky súm a dátumy všetkých debetných transakcií, ale nikde v čiastkových skutkoch v bode A nie sú uvedené výšky súm a dátumy kreditných transakcií. Sťažovateľ tiež namieta nesprávne vyčíslenie škody a nesprávnu právnu kvalifikáciu skutku a je toho názoru, že skutky, za ktoré je obvinený, je potrebné prekvalifikovať na trestný čin neoprávneného užívania cudzej veci podľa § 215 Trestného zákona (ďalej len „TZ“) s poukazom na § 130 ods. 1 TZ.

4. Sťažovateľ rovnako namieta porušenie práva na obhajobu z dôvodu, že voči jeho osobe je vznesené obvinenie pre obzvlášť závažný zločin, a tým je splnená podmienka pre povinnú obhajobu podľa § 37 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku (ďalej len „TP“). Sťažovateľovi bol ustanovený obhajca 19. júna 2020. Týmto postupom namieta, že či už mu bolo uznesenie o vznesení obvinenia doručené 22. mája 2020 alebo 3. júna 2020, tak v každom prípade sa nemohol prostredníctvom podania sťažnosti k uzneseniu o vznesení obvinenia vyjadriť.

5. V závere podania sťažovateľ napáda uznesenie okresného súdu o zamietnutí žiadosti o prepustenie z väzby na slobodu z dôvodu, že žiadosť o prepustenie z väzby na slobodu nepodal. Uvádza, že krajský súd sa stotožnil s názorom okresného súdu, aj keď okresný súd rozhodoval v rozpore s § 79 ods. 3 TP, keďže v dobe rozhodovania neuplynula 30-dňová lehota od právoplatnosti predchádzajúceho uznesenia o zamietnutí žiadosti o prepustenie z väzby na slobodu.

III.

6. Ústavný súd v súlade so svojou ustálenou judikatúrou zdôrazňuje, že jeho právomoc rozhodovať o sťažnostiach podľa čl. 127 ods. 1 ústavy je založená na princípe subsidiarity. Podstata a účel princípu subsidiarity vychádza z toho, že ochrana ústavnosti nie je a ani podľa povahy veci nemôže byť výlučne úlohou ústavného súdu, ale úlohou všetkých orgánov verejnej moci v rámci im zverených kompetencií. Ústavný súd predstavuje v tejto súvislosti *ultima ratio* inštitucionálny mechanizmus, ktorý sa uplatní až v prípade nefunkčnosti všetkých ostatných orgánov verejnej moci, ktoré sa na ochrane ústavnosti podieľajú. Opačný záver by znamenal popieranie princípu subsidiarity právomoci ústavného súdu (I. ÚS 480/2013, II. ÚS 156/09). Z princípu subsidiarity právomoci ústavného súdu možno vyvodiť ústavný príkaz pre každú osobu, ktorá namieta porušenie svojho základného práva, v zmysle ktorého musí rešpektovať postupnosť ústavnej ochrany, a preto pred tým, ako podá sťažnosť ústavnému súdu, musí požiadať o ochranu ten orgán verejnej moci, ktorého kompetencia predchádza právomoci ústavného súdu (IV. ÚS 128/04, II. ÚS 734/2017).

7. Ak ústavný súd pri predbežnom prerokovaní sťažnosti zistí, že sťažovateľ sa ochrany základných práv alebo slobôd môže domôcť využitím jemu dostupných a účinných prostriedkov nápravy pred inými orgánmi verejnej moci, musí takúto sťažnosť odmietnuť z dôvodu nedostatku právomoci na jej prerokovanie (IV. ÚS 115/07, IV. ÚS 373/2014).

8. Z podania vyplýva, že sťažovateľ namieta postup orgánov činných v trestnom konaní a napáda uznesenie okresného súdu, v ktorom podľa sťažovateľa rozhodoval o predĺžení lehoty väzby a taktiež o žiadosti o prepustenie z väzby na slobodu.

9. Takto koncipované podanie nedáva ústavnému súdu žiadnu možnosť na prieskum prezentovaného porušenia práv sťažovateľa. Predovšetkým je to krajský súd, ktorý preskúmava rozhodnutia okresného súdu. Z podania vyplýva, že o napadnutom uznesení okresného súdu mal krajský súd rozhodovať 18. augusta 2021.

10. Z obsahu podania je zrejmé, že napadnuté uznesenie okresného súdu bolo predmetom konania pred krajským súdom na základe podania sťažnosti voči napadnutému uzneseniu. Pre rozhodnutie ústavného súdu v danej časti je teda podstatné, že napadnuté uznesenie okresného súdu bolo podrobené prieskumu zo strany krajského súdu, teda bol v danom prípade dodržaný princíp subsidiarity, na ktorý poukazuje čl. 127 ods. 1 ústavy a § 132 ods. 1 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „ZUS“).

11. Uvedená skutočnosť tak vylučuje právomoc ústavného súdu na prieskum prezentovaného porušenia práv sťažovateľa napadnutým uznesením okresného súdu, a preto by bol ústavný súd povinný ústavnú sťažnosť odmietnuť podľa § 56 ods. 2 písm. a) ZUS pre nedostatok právomoci na jej prerokovanie.

12. Ústavný súd môže návrh na začatie konania odmietnuť, ak nemá náležitosti ustanovené zákonom [§ 56 ods. 2 písm. c) ZUS]. Ústavná sťažnosť musí obsahovať všeobecné náležitosti návrhu na začatie konania a náležitosti predpísané zákonom osobitne pre ústavnú sťažnosť (§ 43 a § 123 ZUS).

13. Ústavný súd odmietol podanie pre nesplnenie zákonom ustanovených náležitostí § 56 ods. 2 písm. c) ZUS, pričom sťažovateľa nevyzýval na odstránenie nedostatkov ústavnej sťažnosti [najmä sťažovateľ nepredložil plnomocenstvo pre advokáta tak, ako to vyžaduje § 34 ods. 1 ZUS, podľa § 123 ods. 1 písm. c) ZUS absentuje označenie základných práv a slobôd, ktorých porušenie sťažovateľ tvrdí, podľa § 123 ods. 3 ZUS sťažovateľ nepripojil kópiu právoplatného rozhodnutia, ktorým malo dôjsť k porušeniu práv sťažovateľa]. Ústavný súd poznamenáva, že sťažovateľ už podal na ústavný súd opakované ústavné sťažnosti a pritom bol zastúpený advokátom.

14. Proces odstraňovania chýb podania by bol neefektívny, nevhodný a nemohol by viesť k eventuálnemu prijatiu ústavnej sťažnosti na ďalšie konanie vzhľadom na konštatovaný nedostatok právomoci ústavného súdu na prerokovanie návrhu. Týmto uznesením nie je dotknuté právo sťažovateľa uplatniť svoje prípadné práva proti rozhodnutiu krajského súdu, ktorým sa rozhodovalo o jeho sťažnosti proti napadnutému rozhodnutiu okresného súdu, ak splní zákonom ustanovené podmienky.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 30. septembra 2021

Robert Šorl
predseda senátu